

- 2) Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava, Territorio Histórico de Bizkaia — Diputación Foral de Bizkaia, Territorio Histórico de Gipuzkoa — Diputación Foral de Gipuzkoa y Juntas Generales de Gipuzkoa og Comunidad Autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 109 af 4.5.2002.

En afgift som afgiften på virksomheders nettoformue udgør ikke en afgift med tilsvarende økonomisk virkning som en kapitaltilførselsafgift og er derfor ikke uforenelig med Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter, som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985.

(¹) EFT C 261 af 26.10.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Første Afdeling)

af 27. marts 2003

i sag C-306/02, **Petrolvilla & Bortolotti SpA m.fl. mod Agenzia delle Entrate per la Provincia di Trento** (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Commissione tributaria di primo grado di Trento) (¹)

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — direktiv 69/335/EØF — kapitaltilførselsafgift — afgift på virksomheders nettoformue)

(2003/C 213/08)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-306/02, angående en anmodning, som Commissione tributaria di primo grado di Trento (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Petrolvilla & Bortolotti SpA m.fl. mod Agenzia delle Entrate per la Provincia di Trento, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405), som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985 (EFT L 156, s. 23), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 27. marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. april 2003 af Landgericht Stuttgart i sag om notaromkostninger med procesdeltagerne: 1. Notar Mathias Längst, 2. Firma SABU Schuh & Marketing GmbH, 3. Präsident des Landgerichts Stuttgart og 4. Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart

(Sag C-165/03)

(2003/C 213/09)

Ved kendelse afsagt den 7. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. april 2003, har Landgericht Stuttgart i sag om notaromkostninger med procesdeltagerne: 1. Notar Mathias Längst, 2. Firma SABU Schuh & Marketing GmbH, 3. Präsident des Landgerichts Stuttgart og 4. Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405), som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EF af 10. juni 1985 (EFT L 156, s. 23):

1. Skal gebyrer for oprettelse af et notarialdokument for en retshandel, der er omfattet af direktivet, når der i modsætning til de faktiske omstændigheder, der lå til grund for EF-Domstolens kendelse af 21. marts 2002 i sag C-264/00, »Gründerzentrum-Betriebs-GmbH«, er tale om en tjenstemandsansat notar inden for rammerne af en ordning som den, der gælder i den württembergske del af delstaten Baden-Württemberg (Oberlandesgerichtsbezirk Stuttgart), hvor både tjenstemandsansatte og selvstændigt erhvervsdrivende notarer udøver virksomhed, og hvor notaren i begge tilfælde selv er gebyrforordningshaver, men hvor de tjenstemandsansatte notarer i henhold til en delstatslov skal overføre en — standardiseret — del af gebyrerne til staten, som har notaren i sin tjeneste, og som anvender disse indtægter til finansiering af de opgaver, der påhviler den, betragtes som en afgift i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 69/335, som ændret?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Udgør gebyret ikke længere en afgift i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktiv 69/335, såfremt staten giver afkald på at gøre krav på sin del af gebyret i forbindelse med retshandlen, og følgelig ikke længere anvender de delstatsforskrifter i henhold til hvilke en del af gebyrerne skal overføres til staten?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. januar og 12. februar 2003 af Tribunale Amministrativo per la Sardegna i sagen Impresa Portuale di Cagliari Srl mod La Tirrenia di Navigazione SpA og mod C.T.O. — Combined Terminals Operators Srl

(Sag C-174/03)

(2003/C 213/10)

Ved kendelse afsagt den 15. januar og 12. februar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. april 2003, har Tribunale Amministrativo per la Sardegna i sagen Impresa Portuale di Cagliari Srl mod La Tirrenia di Navigazione SpA og mod C.T.O. — Combined Terminals Operators Srl forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Følger det af betragtningerne til direktiv 93/38⁽¹⁾, at en virksomhed inden for søtransportsektoren, som i nogle tilfælde handler inden for rammerne af et faktisk monopol og i andre tilfælde i fri konkurrence, og som modtager statsstøtte, altid er omfattet af dette direktiv?

Hvis det fastslås, at virksomheden skal overholde bestemmelserne om offentligt udbud,

- b) skal de »tekniske specifikationer«, som omhandlet i artikel 18 i direktiv 93/38 (som gengivet i artikel 19 i Decreto legislativo nr. 158/95), da fastlægges på forhånd i forbindelse med proceduren for udvælgelse af den vindende budgiver, og skal de gøres til genstand for en eller anden form for offentliggørelse?

(1) Rådets direktiv 93/38/EØF af 14.6.1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation (EFT L 199 af 9.8.1993, s. 84).

Appel iværksat den 6. maj 2003 af Strabag Benelux NV til prøvelse af dom afsagt den 25. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-183/00, Strabag Benelux NV mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-186/03 P)

(2003/C 213/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. maj 2003 iværksat appel af Strabag Benelux NV ved A. Delvaux og V. Bertrand, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 25. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-183/00, Strabag Benelux NV mod Rådet for Den Europæiske Union.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Rettens dom ophæves, for så vidt som den frifandt Rådet for de af appellanten nedlagte annullations- og erstatningspåstande.
- De af selskabet STRABAG tidligere nedlagte påstande tages til følge, således at:
 - Afgørelsen af 12. april 2000, hvorved Rådet tildelte selskabet DE WAELE kontrakten på indretningsarbejder og almindelig vedligeholdelse, der var genstand for bekendtgørelse nr. 107865, offentliggjort i EFT S 146 af 30. juli 1999, og stiltiende forkastede STRABAG's bud, annulleres.
 - Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale STRABAG 153 421 286 BEF eller 3 803 214 EUR, med forbehold for senere forhøjelse, samt renter af dette beløb på 6 % at regne fra den 12. april 2000.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for annullationspåstanden fremført fire anbringender.

Det første anbringende falder i to led. For det første har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig anvendelse af begreberne kontrakt og afgørelse, idet den har anset den kontrakt, Rådet har indgået med kontraktmodtageren, for at være afgørelsen om tildeling af kontrakten. For det andet har appellanten gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 8, stk. 3, i direktiv 93/37 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, idet den har fundet, at den rapport, som skal udarbejdes i henhold til denne bestemmelse, kunne udgøres af 3 dokumenter, nemlig rapporten til Det rådgivende